

שיתוק מוחין עקב לידה מוקדמת

גלית (שם בדוי) נולדה בשבוע 27, בבית חולים "הלל יפה", והיא סובלת משיתוק מוחין. יום קודם הגיעה אמה לבית החולים בשל דימום ושחררה לביתה – האם היה ניתן למנוע את הלידה המוקדמת ואת שיתוק המוחין של גלית?

בהיותה בשבוע 27 להריון, פנתה אמה של גלית לרופא קופת חולים "מאוחדת", בשל דימום שנמשך יומיים. הרופא הפנה אותה לבית חולים "הלל יפה", ובהפניה נרשם כאילו תאריך הוסת האחרון הוא 4 חודשים קודם לכן, ולעומת זאת נרשם כי האם בחודש שישי-שביעי להריון.

בחדר המיון נבדקה האם על ידי רופא גניקולוג, אשר ציין את תאריך הוסת האחרון כתאריך שציין הרופא, וכן כתב כי "הריון מתאים ל-17 שבועות (?)". בבדיקת האם נמצא כי צוואר הרחם סגור וכי אין עקבות דימום, ועל כן הורה הרופא לשחרר אותה. הרופא המליץ לאם לחזור למיון אם יופיע שוב דימום ולבצע בדיקת אולטראסאונד לאימות גיל ההריון.

האם חזרה לביתה ולמחרת בערב היא הגיעה לחדר הלידה בשל דימום וצירי לידה. הפעם צויין תאריך הוסת האחרונה כ-6 חודשים קודם, ונקבע כי האם נמצאת בשבוע ה-27+ להריונה. כעבור כשעה וחצי נולדה גלית. עם לידתה סבלה מחוסר חמצן, הונשמה וטופלה בחמצן משך 3 ימים. **בסופו של דבר נקבע כי גלית סובלת משיתוק מוחין.**

הוגשה תביעה כנגד בית החולים, בטענה לרשלנות רפואית בטיפול באם, אשר הובילה לכך שגלית סובלת משיתוק מוחין. התיק נדון בבית המשפט המחוזי בחיפה, אשר קבע כי רופא חדר המיון התרשל בכך שלא גילה כי האם בשבוע 27 להריון ולא בשבוע 17. במקרה כזה, נקבע, כי אולי היו מבוצעות בדיקות האולטרה-סאונד והמוניטור עוד בבית החולים. אולם, בית המשפט המחוזי קבע, כי לא מתקיים קשר סיבתי בין התרשלות בית החולים לבין שיתוק המוחין ממנו סובלת גלית. כלומר, לדעת בית המשפט המחוזי, אפילו היה מתברר בעת הגעת האם למיון בפעם הראשונה, כי היא נמצאת בשבוע ה-27 להריונה, לא היה נמנע הנזק של גלית, מאחר ולא היו סימנים ללידה מוקדמת ולכן לא היה צריך לאשפז את האם. עוד נקבע, כי הלידה שהתרחשה למחרת היום היתה פתאומית ולא ניתן היה לחזות אותה באמצעות בדיקות האולטרה סאונד והמוניטור. בנוסף נפסק, כי אפילו היתה האם מאושפזת, הסיכוי שהיו ניתנים לה סטרואידים (לטיפול בעובר) היה קלוש עד אפסי (מדובר בלידה משנת 1989), הן מאחר ולא ניתן היה לצפות את הלידה והן מאחר ובשנת 1989 לא היה מקובל לתת סטרואידים. עוד נקבע, כי מתן הסטרואידים לא היה מונע את הנזק של גלית.

לאור זאת הוגש ערעור לבית המשפט העליון. בית המשפט העליון קיבל את הערעור, וקבע כי מאחר ורופא חדר המיון התרשל בקביעת גיל ההריון, לא נערך לאמה של גלית מוניטור. מאחר ולא נערך מוניטור, לא ניתן לקבל את טענת בית החולים, שהמוניטור לא היה מראה סימנים ללידה מוקדמת, ועל כן קבע בית המשפט העליון, כי אם היה נערך מוניטור, היה מתגלה "איום" ללידה מוקדמת. לגבי מתן סטרואידים בשנת 1989, קבע בית המשפט העליון כי המומחים מטעם בית החולים, היו חלוקים בדעותיהם בעניין, ועל כן יש לקבוע כי הוכח לבית המשפט שהיה מקובל לתת סטרואידים בשנה זו. לגבי השאלה האם מתן סטרואידים היה מונע את שיתוק המוחין – קבע בית המשפט העליון, כי מאחר והתרשלות בית החולים, מהרגע שבו נקבע גיל הריון שגוי, היא זו שמנעה את מתן הסטרואידים לאם, הרי שעובר נטל ההוכחה לבית החולים, והוא לא הוכיח שמתן סטרואידים לא היה מונע את שיתוק המוחין של גלית.

הערעור כאמור התקבל, והתיק הוחזר לבית המשפט המחוזי לקביעת גובה הפיצויים שיש לפסוק לגלית.